

D ů v o d y:

Souhlasná usnesení v napadené části nejsou ve zřejmém rozporu se zákonem nebo se spisy, ani zmatečná. Není tu tedy podmínek § 16 cis. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. a nemohlo býti dovolací stížností vyhověno. Ke správným důvodům usnesení rekursního soudu stačí ještě dodat, že podle jasného doslovu § 24 zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. dozorčí rada vykonává dozor nad celým vedením závodu ve všech odvětvích správy, tedy nejen nad představenstvem, nýbrž nade všemi orgány pověřenými jakoukoliv činností výkonnou. tudíž přímo, nejen prostřednictvím představenstva, i nad úředníky a nad jinými zaměstnanci. Proto ji zákon zmocňuje, by po případě zprostita členy představenstva a úředníky, byť i jen prozatímně, jejich oprávnění. Táž myšlenka, která ovládá zákon při prohlášení neslučitelnosti členství v představenstvu a v dozorčí radě, by bylo zabráněno střetnutí se zodpovědné činnosti s právem dozoru nad touto činností, proniká i při úvaze, zda lze připustiti, by se stali členy dozorčí rady i členové pracující za mzdu neb služné v družstvu, a to i dělníci, i úředníci, i když jsou úředníky vedoucími.

Čís. 9803.

Hradil-li vnucený správce nemovitosti napotom v dražbě prodané náklady vnucené správy ze svého, jest on, nikoliv jen věřitel, pro něhož byla vnucená správa vedena, oprávněn účtovat tyto náklady k rozvrhu nejvyššího podání a stěžovati si do případného jich nepřiznání.

Náklady vnucené správy, jež se staly ve prospěch spravované nemovitosti a byly nutné, jest přikázati v přednostním pořadí podle § 216 čís. 1 ex. ř., třebas vnucená správa nebyla vedena pro všechny věřitele, poukázané na nejvyšší podání, nýbrž jen pro některé z nich.

(Rozh. ze dne 5. dubna 1930, R I 186/30.)

K rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost přihlásil vnucený správce vydražené nemovitosti v přednostním pořadí pohledávku ze schodku vnucené správy. Soud první stolice nepřikázal vnucenému správci přihlášenou pohledávku, rekursní soud mu ji přikázal. D ů v o d y: Ze spisů o vnucené správě vydraženého domu vyplývá, že Dr. Bedřich D. jakožto tehdejší vnucený správce domu musil dáti z úředního nařízení provésti v březnu 1928 ještě před dražbou domu vykonanou dne 30. března 1928 nezbytně nutné opravy vydraženého domu, neboť domu hrozilo nebezpečí sesutí; nutné tyto opravy vyžadovaly, jak z konečného účtu vnuceným správcem předloženého vysvítá, náklady 6.330 Kč 12 h a 200 Kč; mimo to vyplývá z téhož konečného účtu, že vnucený správce platil na daně 1.000 Kč, provedl nutnou opravu střechy nákladem 619 Kč 30 h, nutné práce dlaždičské za 460 Kč, nehledíc ani k dalším výdajům v účtě tom blíže uvedeným.

I provedení shora uvedených nezbytně nutných oprav i celý konečný účet vnučeného správce Dr. D-a byl exekučním soudem vzat na vědomí, pokud se týče účet ten schválen. Podle účtu objevil se nekrytý schodek 7.530 Kč 62 h, který, jak z účtu zřejmo, povstal právě provedením shora popsaných nutných oprav a výdajů tam uvedených, jakož i placením daní a jiných veřejných dávek. Jest správným, že podle doslovu § 216 čís. 1 exekučního řádu příslušelo by výdajům a zálohám naznačeným v § 120 čís. 4 ex. ř. přednostní pořadí při rozvrhu nejvyššího podání jen, vede-li se vnučená správa za dražebního řízení pro osoby na nejvyšší podání poukázané. Podle spisů E IV 4722/27 nebyla vnučená správa vedena pro všechny věřitele na nejvyšší podání poukázané, nýbrž jen pro některé z nich; naproti tomu sluší však uvážiti, že schodek podle konečného účtu 7.530 Kč 62 h vznikl jen, že shora uvedené nezbytně nutné opravy pro udržení domu byly provedeny a platy na daně a jiné veřejné dávky byly konány. Nelze pochybovati o tom, že náklady na nutné opravy a výdaje na daně náležející k nákladům ve smyslu §§ 1041, 1042 a 1043 obč. zák., že náklady za nutné opravy, jakož i placení daní stalo se ve prospěch vydraženého domu, že provedené opravy měly vliv na výši nejvyššího podání a že byly tudíž ve prospěch všech osob na nejvyšší podání poukázaných vynaloženy a že daně 1.000 Kč, kdyby nebyly vnučeným správcem zaplacený, byly by došly úhrady z nejvyššího podání vydražené nemovitosti v pořadí přednostním. Nelze ani o tom pochybovati, že by schodek byl býval hrazen z běžných příjmů vydražené nemovitosti, kdyby nebylo došlo v březnu 1928 ke dražbě. Všechny tyto úvahy svědčí o tom, že ustanovení § 216 čís. 1 ex. ř. jest vykládati tak, že účelem ustanovení jeho bylo, by výdaje a náklady uvedené v § 120 čís. 4 ex. ř. byly hrazeny z nejvyššího podání v pořadí přednostním, je-li zřejmo, že se staly ve prospěch spravované nemovitosti, že jimi cena nemovitosti byla zvýšena a že jde o náklady a výdaje nutné ve smyslu §§ 1041 až 1043 obč. zák. Ježto, jak vychází z konečného účtu, o takové náklady a výdaje tu jde, pokládá soud rekursní zapravení schodku vnučené správy E IV 4722/27 7.530 Kč 62 h z nejvyššího podání vydražené nemovitosti za odpovídající zákonu (§ 216 čís. 1 ex. ř.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu knihovnických věřitelů.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs není opodstatněn. Co se týče oprávnění vnučeného správce Dr. Bedřicha D-a požadovati nutné a účelné náklady, učiněné na vydražený dům za vnučené správy z nejvyššího podání, pokud se týče, pokud jde o oprávnění vnučeného správce podati rekurs do rozvrhového usnesení pro nepřikázání oněch nákladů z dražebního výtěžku, nelze v projednávaném případě oprávnění to vnučenému správci odepřítí a rekursní soud, přiznav mu je, nepochybil. Podle spisů o vnučené správě E IV 4722/27 kryl vnučený správce řečené náklady, pokud se

týče účtovaný schodek z vnučené správy ze svého a byl proto vnučený správce a nikoli, jak mylně za to mají dovolací rekurenti, jen věřitelé. pro něž vnučená správa byla vedena, oprávněně nutné a účelné náklady za správy učiněné, pokud se týče schodek, následkem nákladů těch při správě vzniklý, k rozvrhu nejvyššího podání účtovat i do nepřiznání nákladů těch rekurovati. Výtka, že vnučenému správci přiznáno bylo oprávnění k rekursu do rozvrhového usnesení, neobstojí. Rovněž nelze přiznati opodstatnění vývodům dovolacích rekurentů, že vnučenému správci neměly býti v přednostním pořadí podle § 216 čís. 1 ex. ř. účtované náklady, pokud se týče schodek z vnučené správy přiznány proto, že vnučená správa nebyla vedena pro všechny věřitele poukázané na nejvyšší podání, nýbrž jen pro některé. V tom směru stačí poukázati na důvody napadeného usnesení, jež odpovídají stavu věci i nauce (Neumann ai 1928 str. 677) a judikatuře (Gl. U. 13.609, Gl. U. n. ř. 746, 4819, 7397, sb. n. s. 5623) a k nimž pro jejich zevrubnost netřeba nic dodati. K tvrzení dovolacích rekurentů, že účtované a vnučenému správci přiznané náklady nebyly vůbec, pokud se týče veskrze nutné a účelné, jak za to o nich měl rekursní soud, jest uvést i jednak, že dovolací rekurenti tuto okolnost při odporu proti schodku vnučeným správcem účtovanému neuplatnili (§§ 213, 234 ex. ř.), jednak, že uvedené tvrzení nemá ve spisech o vnučené správě, nanejvýš odpočte-li se výtěžek správy na běžné výdaje, opory. Výtka, že při rozvrhovém roku nebyly položky účtu vnučeného správce rozbírány, nedopadá, ježto bylo na dovolacích rekurentech, aby, shledávali-li to za potřebné, jednotlivé položky na přetřes uvedli.

Čís. 9804.

Pro žalobu, již se pachtýř domáhá na propachtovatele, majiteli zabraného majetku, náhrady za strojená hnojiva, již Státní pozemkový úřad k odporu propachtovatele, by nebyla vydána pachtýři, složil na soudě, jest výlučně příslušným okresní soud (§ 49 čís. 5 j. n.).

(Rozh. ze dne 5. dubna 1930, R I 197/30.)

Žalobce (pachtýř) domáhal se na žalovaném (propachtovateli, majiteli zabraného majetku) svolení k vydání náhrady 7379 Kč za strojená hnojiva, kterou Státní pozemkový úřad na odpor žalovaného, by náhrada byla vyplacena žalobci, složil na soud, a uváděl žalobce k odůvodnění svého nároku, že náhrada mu přísluší a že mu byla též přiznána jako pachtýři na zabraném a pak státem převzatém dvoru žalovaného a že žalovaný odpírá svoliti k vydání náhrady, tvrdě, že náhrada náleží jemu jako propachtovateli a vlastníku dvora. Žalobu, zadanou na okresním soudě, soud první stolice k námitce místní a věcné nepřislusnosti odmítl, rekursní soud zamítl námitku místní a věcné nepřislusnosti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.